

GÁL SÁNDOR

Kövek alatt alvó

I.

ez már nem történelem
csupán rész vagy töredék
a valaha voltból
nem a kövekben
hanem
a kövek alatt alvó maradék
fal-rom leomlott
elmúló kőzet-réteg
bekormozott hallgatása
és hiába szólítom *visszafelé*
nem válaszol
hallgat istenként
mintha ereje s hatalma
egykori teremtő voltának
diadalmas idejében ragyogna

II.

nincs már hit
ami szándékaidat védje
itt csak a sötétség
örvény-tölcsére pereg
és zúg
fenti magasságokban
s ha látod is még a részeket benne
nincs mit összerakni
egésszé belőle immár
az öröklét szele vihart fial
nem haragvó pusztító erejűt
hiszen már övé itt minden
fölemelhet vagy elveszíthet
kedve szerint
és nincs már szándék
lényegét kitakarni
s megérteni benne
hogyan miért kell újra
egybeterelni a szavak csendjét
sorokba formálni a láthatatlant
hogyan hajnalidőn megtaláljam
szép zuhogásukban mindazt

amit egykor
magamból építettem meg magamnak

III.

az ember összeroskad
magába dől
s ami szándék volt benne hajdan
elrevesedik
külön magánnyá lesz
és amiként a mindenség
malomkövei között
az úri zúzalék
semmivé *árad*
távolodnak egymástól
az ismeretlen naprendszerek is
közönnyé örvénylik
érkezés és elmenetel
semmit érő a gondolat
ha nincs hol megszólalnia
hiszen a hallgatásban
a halál lakozik
örök párhuzama a létezésnek
hit és tagadás
áll egymással szemben
s egyazon célért
teremt és pusztít
a Sátán és az Isten

IV.

évfordulók születésnapok
mind megszámlálhatók
az ébredés az éjszaka
a csend és a szó
a tél hava ha volt
a tegnapok a szépség s a csoda
s hogy *nincs tovább*
se ide se oda
lettél és vagy
meg hogy *valál*
s kérdezed mi lett az egészből
faágot zörgető szélből
tűz-csillagokból
anyád szeméből
hullásból arcból tenyérből
tiéd volt minden

ami ott nőtt
 a vad-csendű
 erdős oldalakon
 sziklák odvaiba bújva
 majd onnan kinyúlva
 fényekre éhesen
 szirmokkal ékesen
 virág gyom dudva gaz
 a létezés jelei
 benned tovább morajlanak
 s elér minden elérhető
 az önmagába dermedt idő
 a nemlét markában égő temető

Itt sok a csend már

amikor önmagával beszél az ember
 amikor egyedül van
 amikor az *estben* van
 amikor az *e s t* van benne
 legbensőbb énjében
 amikor a *h a l l g a t á s t hallgatja*
 ahogy megszólal
     hát TE KI VAGY (?)
     miféle emelkedés
     a zuhanásban
 itt sok a csend már
 s akár hajnalidőn
 a holdkaréj
 egyre csak növekszik
 ha eközben magadra gondolsz
 és újra meg újra
 azt kérdezed
 KI VAGY TE BENNEM
 s hogy megtanultál repülni
ki látott téged
a magasságok felbő között

GÁL SÁNDOR (1937) Kassán élő író, költő.